

קיסיאל

בלארוס

כשאיוואן התחתן, לא לקח לאישה בת מכפרו אלא נערה שאותה פגש ביריד, והיא מכפר אחר, רחוק, מעבר לנהר. הם חיו ביחד זמן מה ואז אמרה האישה לבעלה "הגיע זמן לבקר את אמא שלי." רתם איוואן סוס לכרכרה ונסע. החותנת קיבלה אותו יפה. העמידה תפודים על השולחן, פטריות מלוחות, כיסן ודג. ואחר כך שפכה לקערה דבר שהוא עוד מעולם לא אכל. קצת חמוץ, קצת מתוק, לא סמיך, לא דליל, לא קר ולא חם. אבל טעים!... והוא אכל ואכל. שתי קערות אכל ושואל את החותנת: "אמא, אמא! מה זה שבישלת?" "איך זה שאינך יודע, חתני היקר. זה קיסיאל של קמח שיבולת שועל. אינך

מכיר?"

"לא מכיר. אצלנו בכפר אף אחד לא מבשל כזה. ופאראסקה אישתי תדע לבשל כזה?"

"למה שלא תדע. יודעת."

איוואן התארח עוד קצת אצל החותנת והתחיל לחזור הביתה. נוסע ומשנן לעצמו "קיסיאל, קיסיאל, קיסיאל!"

ומולו בא שכן. בירכו זה את זה. רק הוציא איוואן את ה"שלום, יום יפה!" והמילה ברחה מראשו. תהרוג אותו - לא זוכר! סיבב את הסוס וחזר אל החותנת. מזל שלא עבר עוד דרך רבה.

"אמא, אמא! איך נקרא הדבר הזה שכיבדת אותי בו?"

"קיסיאל, חתני, קיסיאל שיבולת שועל!" הוריד איוואן את כובעו מראשו ואמר לתוכו שלוש פעמים "קיסיאל, קיסיאל, קיסיאל!"

חבש שוב את הכובע ואמר "עכשיו כבר
לא אשכח!"

עבר חצי דרך וראה שמולו נוסע אדון,
בעל האחוזה. איוואן כיוון את סוסו הצדה
כדי לתת לאדון לעבור, ומתוך נימוס הוריד
את כובעו. ואז נזכר וקרא:
"אוי אדון! אדון! אבדתי!"

"מה אבדת?" שואל האדון.
ואיוואן כמעט ובוכה.
"דבר כזה אבדתי שבכסף לא ניתן
לקנות!"

האדון ראה שהאיש מיואש.
"אז בוא וחפש" אמר "ואני אעזור לך."
הפשילו את שרווליהם והתחילו לחפש את
האבדה בשלולית מים שבדרך. האדון
מחפש כמו אדון - בעדינות, בזהירות
מוביל את אצבעותיו על פני המים. ואיוואן
הכניס את ידיו לתוך השלולית עד
המרפקים. מחפש בקרקעית. בוץ
התרומם והתערבב במים.

"מה אתה עושה?" נוזף בו האדון "כך
תמצא משהו? ערבבת את הכל. רק הבט,
זו כבר לא שלולית אלא קיסיאל."
"שתהיה בריא, אדוני!" קרא איוואן "תודה
לך! מצאתי את האבדה!"
קפץ על הכרכרה והצליף בסוס. והאדון

קיסיאל הוא קינוח מתוק, מקובל אצל עמי
מזרח אירופה, עשוי מגרגירי פרי אדומים,
סוכר וקמח שיבולת שועל או עמילן. הוא
בעל מרקם מיוחד, לא מוצק, לא נוזל ולא
קריש, ונאכל בדרך כלל קר, בתוספת
חלב.
לא אהבתי אותו בילדותי.

נשאר בדרך עם ידיים פרושות. אחר כך
הניע את ראשו ונסע לאן שצריך היה.
ואיוואן מיהר הביתה. אישתו הצעירה בא
לקראתו לפתוח את שער החצר והוא
קורא לה עוד מהכרכה "פאראסקה,
פאראסקה. את יודעת לבשל קיסיאל?"
"למה לא?"
"אז רוצי ובשלי מהר. אחרת אני שוב
אשכח איך קוראים לו."
פאראסקה בישלה קיסיאל, הזמינו
אורחים, כיבדו אותם יפה. ומאז בכפר
הזה למדו לבשל קיסיאל.